

BOLIGMINISTEREN

Klima-, Energi- og Forsyningsudvalget
Folketinget

Dato 29. september 2020
J. nr. 2020-7057

Frederiksholms Kanal 27 F
1220 København K

Telefon 41 71 27 00

Klima-, Energi- og Forsyningsudvalget har i brev af 2. september 2020 stillet mig følgende spørgsmål (KEF alm. del), som jeg hermed skal besvare. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Signe Munk (SF).

Spørgsmål nr. 467

”Regeringens eget klimapartnerskab for byggeri og anlæg har som en af sine centrale anbefalinger, at der i 2021 indføres et krav om, at alle nye bygninger maksimalt må have et årligt klimaaftryk 12 kg CO₂ pr. kvadratmeter, samt at dette krav løbende strammes frem mod 2030. I forhold til den frivillige bæredygtighedsklasse anbefaler partnerskabet et endnu højere krav om et maksimalt årligt klimaaftryk på 8,5 kg CO₂ pr. kvadratmeter, som partnerskabet lægger op til skal indføres allerede i år. Lignende krav er allerede med succes indført i bygningsreglementerne i Finland og Holland, hvor de har ført til et skift i retning af mere klimavenlige byggematerialer, uden at det har medført større meromkostninger i byggeriet. Vil ministeren redegøre for, hvorfor regeringen set i lyset af de gode erfaringer fra Holland og Finland har valgt at se bort fra anbefalingerne fra klimapartnerskabet i forbindelse med udarbejdelsen af den nye frivillige bæredygtighedsklasse i bygningsreglementet, samt på hvilket fagligt grundlag ministeren bygger en eventuel frygt for meromkostninger i byggeriet?”

Svar:

Bæredygtigt byggeri betyder for mig en balance mellem de økonomiske, sociale og miljø- og klimamæssige hensyn i byggeriet. Netop det er grundlaget for den frivillige bæredygtighedsklasse, som nu skal testes sammen med branchen, inden den indarbejdes som krav i bygningsreglementet.

Jeg er helt enig i, at klimapåvirkningerne skal mindskes. Men der er behov for at styrke vidensgrundlaget for indførelse af CO₂-krav, hvilket bl.a. skal ske ved at teste den frivillige bæredygtighedsklasse.

Under udarbejdelsen af den frivillige bæredygtighedsklasse blev de forventede omkostninger ved brug af klassen anslået. Her er der vurderet, at fx et enfamiliehus vil få meromkostninger til beregning, dokumentation, måling og nødvendige byggetekniske løsninger på 60-100.000 kr. Herudover er der en række forhold, der kan påvirke økonomien, som vi ikke ved nok om endnu.

På grund af manglende data omfatter opgørelsen fx ikke økonomiske effekter ved forskellige materialevalg, som kan variere meget fra projekt til projekt. Øgede omkostninger ved produktionen eller manglende erfaring med anvendelsen af grønne materialer kan således føre til yderligere omkostninger.

Der kan også være andre faktorer, som ikke indgår i den frivillige bæredygtighedsklasse, som påvirker den samlede pris. Derfor skal vi have belyst de samlede omkostninger ved bæredygtigt byggeri, herunder som led i evalueringen af den frivillige klasse, inden vi indfører krav.

Vi har et tæt samarbejde med de nordiske kollegaer om kommende CO₂-grænseværdier, som ikke findes i nordiske lande endnu, men som Finland har ambitioner om at indføre i 2024 og Sverige i 2027. Samarbejdet skal sikre, at vi rykker på klimadagsordenen i fællesskab samtidig med, at vi undgår potentielt fordyrende nationale særkrav.

Regulering skal ske på et oplyst grundlag, så den ikke unødigt driver omkostningerne op eller kun fremmer en del af den bæredygtige udvikling på bekostning af andet. I den forbindelse er det også vigtigt ikke ensidigt at fokusere på udledningerne pr. kvadratmeter, idet man derved kan overse potentialerne ved andre tiltag, som fx i konkrete projekter at optimere arealudnyttelsen, og derved spare udledninger og ressourceforbrug.

Med venlig hilsen

Kaare Dybvad Bek